

MIJN HUIS IS TUSSEN DE STERREN.

Verteller:

Mijn huis is tussen de sterren, dacht hij tegen twaalven, de slaap niet vattend. Reizen door de ruimte had hij zijn hele leven al gedaan als hij 's avonds in bed lag, om in slaap te komen. Hij wist wel dat anderen slappe knieën kregen bij de gedachte aan eindeloze ruimte en ongelimiteerde vrijheid maar als uiteindelijk zelfs alles zinloos blijkt te zijn, dan kunnen ze hun angst toch laten varen? Hij had zijn angst overwonnen en was vertrokken, het oneindig onbekende tegemoet. Steen voor steen, voeg voor voeg brak hij het huis van verlangen af. Het zal ze een zorg zijn, niemand zat op zijn vertrek te wachten maar er was ook zeker niemand die hem tegen hield. Alleen een gek laat zich naar zo'n onherbergzaam oord aan de randen van het heelal sturen. Ik ben de belofte, schoot het door zijn hoofd en die gedachte maakte zoveel behaaglijkheid los dat het hem even deed huiveren. Het inlossen van de belofte is mij op het lijf geschreven, prentte hij zichzelf tegen beter weten in.

Hij:

'Dagen gaan in ledigheid voorbij voornamelijk met afwachten. De belofte die besloten ligt in de nog geheime beelden en gedachten is van zo grote waarde dat uitvoering nog zelden noodzakelijk is. Doelloos fantaseren doe ik veel en graag. Het verkneukelen om het bezit van zoveel voor anderen nog onbekende ideeën en de potentiële belofte die ze belichamen is heel opwindend, zij het wel minder dan een orgasme.'

Zij:

'Ledigheid of orgasme is nou niet waar ik direct aan moet denken als ik naar je kijk. Straks ga je dood en wat laat je na? Niets. Van jouw dagdromen en ideeën kunnen we niet leven. Maak eens wat in plaats van ons te vervelen met die theorieën of nou ja theorieën het is gewoon de legitimatie van jouw nietsdoen. Als je niet dood gaat van dikte dan is het van dat dagdromen van je.'

Hij:

'Wat jij maar niet wil inzien is dat ideeën vormgeven betekent dat je het mysterie aantast, de betovering verbreekt en ik me moet onderwerpen aan de eigenaardigheden van de strijd om het maken, van het onvermijdelijke ontstaansproces. Een uiteindelijke overlevering aan de desillusie van de mislukking is het onvermijdelijke gevolg van het net niet bereiken van de gefantaseerde magistrale overwinning op de materie.'

Zij:

'Je bent gewoon een lafaard die die zogenaamde strijd van het scheppen uit de weg wil gaan, een deserteur. In een oorlog worden die standrechtelijk gefusilleerd maar jij komt er altijd maar mee weg. Je ziet jezelf als een held van het denken, hoog verheven boven het gepeupel maar wat je werkelijk bent is een voortvluchtige die wegloupt voor de gevolgen van zijn fantasie. Je was de beste op de academie, daarom viel ik op je, maar wat is daar nu helemaal van over? Denk daar maar eens over na in plaats van jezelf terug te trekken in dat virtuele atelier in je bovenkamer waar je je zit te bevredigen aan die geweldige denkbeelden van je.'

Hij:

'In die bovenkamer van mij speelt zich meer af dan jij ooit zou kunnen bevroeden. . .'

Zij:

'Ja, ja, daar gaan we weer. Laat maar, ik hoef het niet te weten. Je hebt lang genoeg de mogelijkheid gehad eens iets van die ideeën met mij te delen maar hou die doos van Pandora nu maar dicht. Je hebt je kansen verspeeld. Je had ook gewoon eens iets kunnen maken in plaats van dat eeuwige gemijmer.'

Hij:

'Je begrijpt er niks van of wie weet wil je het niet begrijpen. Ik denk vaak: ik hoef ze alleen maar te onthullen maar vlak daarna vraag ik mezelf af: hoe dan? Ik mis nu eenmaal de luchtigheid, de charme en de flair om er echt iets van te maken. Ik twijfel te lang en dan heeft iemand anders het al uitgevoerd.'

Zij:

'Uitgevoerd, uuiitgevooeerd. Hoor je wat je zegt: uitgevoerd. Die mensen hebben iets uitgevoerd. Die hebben er tenminste iets van gemaakt. Die hebben zich niks afgevraagd, die zijn gewoon aan de slag gegaan, *for better or for worse*, nooit geschoten is altijd mis.'

Hij:

'Soms zie ik mijn niet uitgevoerde ideeën na tientallen jaren voorbij komen, door anderen uitgevoerd; fake documentaires; het stalken en filmen van willekeurige mensen, verbrande voorwerpen en meubels; kleding aan elkaar naaien tot een enorm 'tapijt' ; om maar wat te noemen. Allemaal bedacht door mij. Maar ook met de katoenen trui, linnen kleding, de mobiele espresso kar, of biologische *streetfood* had ik mijn tijd ver vooruit kunnen zijn als het mij niet aan lef en energie had ontbroken. Ik kom uit een familie van snorders en kleine zakenlui wiens onophoudelijk gesappel ook nooit iets zinvols heeft opgeleverd. Misschien ben ik erfelijk belast.'

Zij:

'Wat heeft je familie er in G'ds naam mee te maken? Die werkten gewoon voor hun geld en heel veel zinlozer dan jouw bestaan was dat van hun ook niet. Bovendien hebben ze twee wereldoorlogen overleefd. Kom daar bij jouw maar eens om. Eens kijken of je bij de volgende oorlog net zo heldhaftig zal zijn als je nu in het diepst van je gedachten denkt te zijn. Er valt ze niets te verwijten zelfs niet dat ze je hebben opgevoed tot wat je nu bent.'

Hij:

'Dat ik er met de kunst of mijn ideeën alleen niet zou komen drong als kind al tot mij door. Waar dat besef vandaan kwam weet ik niet, want in de ogen van anderen was ik altijd talentvol en veelbelovend en dat zou ik mijn leven lang blijven. Ik bleef hardnekkig vasthouden aan de behoefte om mijn geheime ideeën en intieme fantasieën met anderen te delen maar enerzijds ontbrak het mij aan durf en energie om het voortvarend aan te pakken en anderzijds miste ik de moed om ermee te stoppen. Twijfel aan de zin van de diepere

betekenis van het maken van plaatjes en beelden weerhield mij ervan iets groots te verrichten en zo mijn sterfelijkheid te ontlopen. De interesse van de buitenwereld neemt af en ten langen leste loop je tegen je aangeboren beperkingen en onvermogen op. In het beste geval ga je als onbeduidende voetnoot stilletjes ten onder maar heb je pech dan wordt je als een vlieg achteloos doodgemept en weggeblazen om in het stof achter de verwarming te creperen.'

Zij:

'Ach, ach, ach, wat kan zo'n verheven geest het moeilijk hebben. Een betere sterfscène heb ik nog niet meegemaakt. Als je nu ook nog grimassen trekkend, smachtend over de grond kroop richting radiator, dan was het nog geloofwaardig ook. Nou vooruit, kom maar even hier dan, je hebt het al zo zwaar, dan zal ik je even troosten.'

Net toen hij de juiste mate van gewichtloosheid had weten te bereiken kroop zijn vrouw tegen hem aan en fluisterde:'

Zij: 'Ik heb even gekeken naar wat je hebt bedacht, schat, maar misschien ligt het aan mij of. . . ik zie niks staan over een parallel universum of een droom. . . Je weet dat een goed idee toch minimaal verwijst naar een imaginaire wereld of een buitenaardse werkelijkheid. Dat heb ik ergens gelezen, ik geloof in de krant van gisteren.'

Verteller: 'Door haar stem stokte de bij hem zojuist ingetreden halfslaap abrupt. Met een fluittoon in zijn oren, veroorzaakt door een vroegtijdige landing en een zwaar hoofd, keerde hij terug in zijn waak-toestand en reageerde lispelend maar zonder versprekingen:'

Hij: 'Nou, er zitten anders een heleboel verwijzingen in hoor, over 'door het universum reizen,' en wat niet al, geloof ik, dus. . . Ik weet trouwens niet eens meer zeker of dat de bedoeling was. . . van dat universum. Misschien juist niet en dan ben ik zo wie zo de pineut als ik dat er nog tussen frommel. Heb jij die krant nog waar dat in stond of heb je hem al weer weggegooid? Er kan hier verdomme nooit eens iets gewoon blijven liggen. Als je iets nodig hebt dan . . .'

Verteller: 'Hij moest moeite doen niet opnieuw te vertrekken maar het lukte. Ongemerkt versmolten woorden, geluiden en beelden met elkaar.'

Zij: 'Desondanks vind ik het toch goed hoor,'

Verteller: 'zei ze,'

Zij: 'het is het beste dat ik ooit van je heb gezien,'

Verteller: 'loog ze voor bestwil. En hij loog terug, zich voor de zoveelste keer losrukkend uit zijn halfbewuste toestand:'

Hij: 'Die droom, die flans ik er nog wel even tussen denk ik, als ik morgen nog tijd heb, voor jou, als je tenminste voortaan de kranten niet gelijk weggooit. . .'

Verteller: 'Vertederd doordat hij haar suggestie serieus leek te nemen zei ze:'

Zij: 'Als je wil dat ik je help, dan. . .'

Hij: 'Helpen met wat?'

Verteller: 'vroeg hij alsof hij het niet begreep.'

Zij: 'Nou, ik zou bijvoorbeeld vannacht, als je een droom of een inval hebt, die snel kunnen noteren. Dan pak ik even een blocnote. Per slot van rekening heb je een geheugen als een zeef en ben je de volgende dag allang vergeten wat je hebt gedroomd.'

Verteller: 'zei ze.'

Hij: 'Vooruit dan maar.'

Verteller: 'gaf hij vergoelijkend toe.'

Hij: 'als je dat zo graag wil. . . als je dat zo aanbied . . .'

Verteller: 'Tevreden gesteld door zijn welwillende antwoord en voor een niet onbetekenende rol onderhandelde ze omzichtig verder.'

Zij: 'Dan moet je wel beloven iets over een queeste, een oorlog in exotische oorden of liefst een combinatie ervan met seksuele escapades te dromen. Gaat je dat lukken, denk je?'

Hij: 'No problem.'

Verteller: 'murmelde hij.'

Hij: 'your wish is my commend.'

Verteller:

Hij trok, onzeker over het resultaat van zijn (on)belangrijke werk, de lakens nog eens zorgvuldig over zich heen en woelde even ter controle, of alles wel luchtdicht was afgesloten, want je wist maar nooit. Met een siddering van genot installeerde hij zich voor de nacht, als een marmot die zich voorbereid op zijn winterslaap. Klaar voor vertrek vergewiste hij zich ervan of al zijn dierbaren zich in zijn ruimtevaartuig bevonden en na een laatste definitieve check konden de deuren vergrendeld. Met een zucht zogen de deuren zich vast. Zolang hij zich wist te herinneren was zijn ruimtevaartuig zijn belangrijkste ontsnappingsmogelijkheid als de werkelijkheid te opdringerig werd en net als vroeger voelde hij zich geborgen voordat hij met onbekende bestemming onder zeil zou gaan. Geruisloos en onopgemerkt was hij vertrokken. Een man een man, een woord een woord.

'Dag schat, wat zie je er fantastisch uit. Maak je niet druk, niemand kan ons horen. Iedereen slaapt . . . en nog voordat ook maar iemand ontwaakt, zal je jezelf overtreffen, dat weet ik zeker. Je zal de belofte waar maken ook al twijfelt iedereen daar misschien aan, jij zelf niet in het minst, of vergis ik me. Natuurlijk vergis ik me niet, ik ken je beter dan jij jezelf kent. Laat ze maar denken die minkukels. Laat ze zelf maar eens iets doen van enige betekenis. Ik bewonder je met heel mijn wezen, dat weet je toch? Ik zal mijn hele leven in dienst stellen van jou en de verbeelding want jij belichaamt de belofte, jij bent de verbeelding. Ik zou je gedachten kunnen drinken en je goddelijke lichaam verorberen en nog zou ik niet genoeg van je kunnen krijgen. Maar liever nog offer ik mijzelf. Als je honger

hebt, eet mijn vlees. Als je dorst hebt drink mijn bloed en ik beloof je, eeuwig zal de verbeelding leven. . .'

Verteller: 'Bij het ochtendgloren van de ontluikende maandag, toen de zondag, deze bijzondere zondag, voor eeuwig achter hen lag, werd hij ruw gewekt door de, op verongelijkte toon uitgesproken, woorden van zijn vrouw die hem ervan beschuldigde haar in zijn dromen te hebben buitengesloten.'

Zij: 'Ik heb, zoals beloofd, alles wat je hebt gedroomd genoteerd, schat . . ., maar alleen jij, je vader en je zoon, kwamen er in voor. . ., ik bedoel eigenlijk . . . dat . . . uh. . . ik er niet. . . Waarom kwam ik er verdomme niet in voor? Hooguit in een bijrolletje, of zo. . . Had desnoods iets over seks gedroomd. . . dan. . . iets onverwacht geils of uh . . .'

Hij: 'Ja luister eens,'

Verteller: 'reageerde hij nog slaapdrongen,'

Hij: 'dat gaat zomaar niet, zo iets moet je overvallen in een droom, dat moet zich aan dienen en dan moet je het nog maar zien te grijpen. . . Ik heb trouwens wel iets seksueels beleefd geloof ik, vannacht . . .'

Verteller: 'Zonder dat ze er erg in had, maar overduidelijk het altijd smeulende vuur van het echtelijk twistgesprek aanwakkerend, zei ze:'

Zij: 'Ja, iets met het verorberen van een goddelijk lichaam nota bene! Dat noem ik geen seks, dat zijn zieke fantasieën, of nog erger: het zijn traumatische of wie weet perverse herinneringen die je altijd voor jezelf hebt gehouden en die je mij nooit hebt willen vertellen. . . of. . . of, het is die ziekelijke behoefte aan instrumentele bevrediging van je. . .'

Verteller: 'Nu proberen de situatie te sussen leek hem geen handige strategie. Daarom koos hij, tegen beter weten in en nog in halfslaap verkerende, voor de gespeelde tegenaanval.'

Hij: 'Toe maar!. . .oh . . . nou begrijp ik het, je bedoelt te zeggen waarom kom ik er niet in voor, waarom kom jij, als mijn aardige mooie vrouw en echtgenoot, mijn onmisbare muze, zonder wie dit nooit verteld zou zijn, zonder wie ik niet zou kunnen overleven, er niet in voor!'

Verteller: 'Nu kwam ze op stoom:'

Zij: 'Ach, krijg de klere, met je verzinsels, denk aan je gezin en ga iets zinnigs doen, zodat je tenminste nog iets binnen brengt. Uitvinder van niks, hermetisch of heremitisch kunstenaar, wat maakt het uit, verteller van het onzegbare. . . Allemaal leuk en aardig maar volgens mij ben je gewoon een egocentrische zonderling! Ja, ok, je werkt ook nog buiten de deur, tsjonge jonge, één dag in de week om de huur op te brengen en zelfs daar kan je je vnzige praatjes niet voor je houden. Nota bene tijdens een dubbelinterview, in de krant, samen met je zoon, stond dat je hem hebt laten besnijden, niet om religieuze of desnoods hygiënische redenen, nee, omdat je wilde dat hij, god beter het, net zo'n lul zou hebben als jij. Geen wonder dat ze schrijven: 'de zoon van de kunstenaar, dubbele punt, net zo'n lul als ik,' Jezus, hoe krijg je het voor elkaar! En ik was er tegen, als je je dat nog maar weet te herinneren. Ik zie me nog zitten met die arme jongen, in de wachtkamer,

tussen al die Ghanezen en orthodoxen, en dat gegil. Gehaktdag noemden ze het en terecht. En we kregen dat ding nog mee ook, om een plastic ringetje. Het heeft nog jaren in een la gelegen tussen de babycrème en de koortsthermometer en op een gegeven moment was het helemaal verdroogt en vergaan. Als je zoon er later last van krijgt, als hij denkt waarom heb ik net zo'n rare raket als mijn vader, dan is het in ieder geval niet mijn schuld. En dan altijd maar weer die grappen over zo'n reclame: 'Sterretje? Voorhuid vervangen? Autototaalglas. . . !' ha. . . ha. . . ha. Walgelijk. Je zoon heeft het al over de 'bijna jood ervaringen' van zijn vader en terecht, gadver. En voordat je begint over dat je je tijd niet mee hebt kan ik je alvast zeggen dat in jouw kop het besef van tijd niet eens lijkt te bestaan. En dan kan je nog zo veelbelovend zijn. . . als je je hele leven veelbelovend blijft, dan keert het zich tegen je, dan verandert de belofte uiteindelijk in het tegendeel, begrijp dat nou eens. Laat dat nu eens tot je door dringen! Godverdomme, hier, weg met die kut- droom van je. . . in de prullenmand ermee!'

Hij: 'Waarom doe je dat nou, wat schiet je daar mee op. Waarom noem je het belangrijkste in mijn leven verzinsels. . . wat een walgelijk denigrerend woord. Ik beloof je echt dat ik je de volgende keer een prominente rol in mijn verzinsels zal geven of ik weet het goed gemaakt. . . een volgend verzinsel gaat helemaal over jou, over jou en mij. . . dat beloof ik.'

Verteller: 'Mist onttrok het huis aan het zicht. Het was windstil en koud. Als door onzichtbare krachten voortgedreven flarden mist, spaarzaam verlicht door de enige straatlantaarn, bewogen traag en omarmden de heg, de bomen en de muren alsof zij beantwoorden aan de regels van een mysterieuze choreografie. Tussen de bomen aan de overkant van het grasveld leken zich twee schimmen op te houden die zich verraadden door de turbulentie die hun bijna onmerkbaar gebaren in de damp veroorzaakten. Mannen met hoeden en jassen. Af en toe roeiden ze met hun armen door de mist als vleugellamme vogels, het vliegen onmachtig. Na vruchteloze pogingen om op te stijgen omhelsden ze zichzelf verschillende keren krachtig tegen de kou. Een vonkenregen van een terloops geworpen peuk doofde uit op het natte wegdek. Kleine rookwolkjes verlieten zo nu en dan de lippen van een van hen om enkele meters verder op te lossen in de nevel.'

Man II: 'Goedenavond of is het al Goedemorgen, je komt toch niet melden dat. . . uh. . . nou ja je weet wel. . .'

Man I: 'Nee, meneer. . . uh. . . wat bedoelt u dat ik moet melden. . . had ik iets moeten melden. . .?'

Man II: 'Jij komt hier, , terwijl ik je niks gevraagd heb, dus. . . eh . . . ik neem aan dat je zo laat in de middag. . .'

Man I: 'Nou, melden, melden, . . . niet direct melden maar ik vond toch dat u moest weten dat hij van plan is iets met zijn ideeën te doen en dat zijn vrouw en zijn zoon zich ermee bemoeien en uh. . . dat wij niet . . .'

Man II: 'Maar die man is dood, hoe kan die nou. . . Heb je zitten slapen ? Vooruit , wat zijn ze daar aan het uitbroeden, dat die man ineens. . . zijn fantasie. . .uh. . . Maar wat is de exacte informatie uiteindelijk. .? Hebben wij daar aan bijgedragen. . . hebben onze rapporten daar, uh . . . Waarom weten we dit eigenlijk niet? Verdomme, we zitten hier toch niet voor. . .uh. . .

Man I: 'Tja, we zitten voor het goede doel, meneer. . . daar doen we het allemaal voor. . .'

Man II: 'Het goede doel ja, inderdaad. . .'

Man I: 'Welk goede doel, meneer, bedoelt u dat de verbeelding niet weer aan de macht kan komen? Dat wij verhinderen dat autonome types met hun fantastische gedachten en hun ideeën hier de overhand gaan krijgen? Weg met die twijfelaars en liefhebbers van de complexiteit die elke tegenstrijdigheid omarmen met hun ambivalente gezever. . . allemaal gelul, wat ik je brom.

Man II: 'Mooi gezegd, . . . dat zal ik vermelden in mijn uh. . . Ja, ja, daar schrik je van hè. . . maar je hebt gelijk als je zegt dat uh. . . nou ja. . . excuus, . . . ik zat even niet op te letten. . .'

'En alles rapporteren hè, , alles, elk G'dgeklaagd detail wil ik weten over die kunstenmaker. . .!'

Man I: 'Elk detail, meneer, alles? Dus we moeten alles vastleggen? Ik wil niet naar de bekende weg vragen, maar uh dient dat een speciaal doel, alles noteren, ik bedoel, gebeurt daar iets mee. . .?'

Man II: 'Dat weet ik verdomme ook niet, nee. . . dat zou ik niet weten. . . maar doe het nou maar gewoon. . . voor de zekerheid. . . voor als. . .uh. . . nou ja. . .'

Mijn vader bleef net zo anoniem als plankton in de zee of een astroïde aan de randen van het universum. In zich verenigde hij alle eigenaardigheden van de cynicus, de nihilist en de scepticus waardoor hij alles dat hij niet begreep belachelijk maakte. Niet dat hij een uitgesproken lanterfanter, een lapzwan of een flierefluiter was. Hij was niet lui of gemakzuchtig. Integendeel, hij zat dagelijks in zijn atelier, achter zijn bureau. Zijn inertie was niet bedoeld als statement, het was geen tegendraadsheid noch werd het uitgedragen als anti burgerlijkheid. Hij probeerde kansen te grijpen om zijn plannen ten uitvoer te brengen maar greep er vaak naast. Er deed zich eenvoudigweg geen gelegenheid voor om zijn ideeën succesvol af te ronden. De momenten die er toe deden waren geïsoleerde eilandjes in een moeras van gelatenheid. Het leek voor hem niets uit te maken. Hij vond nu eenmaal grote voldoening in de ervaring zelf de oorzaak te zijn van een effect of resultaat dat weliswaar voor anderen onzichtbaar bleef en volstrekt zinloos was maar voor hem juist daarom betekenis in zich droeg. Ik kreeg een ontembaar verlangen iets meer te weten te komen van wat hem nu echt bezighield. Maar als de dag ten einde liep en ik hem vroeg: 'Wat heb je gedaan vandaag?' Dan was het antwoord steevast: 'Niets.'

'Dag schat, wat zie je er fantastisch uit. Maak je niet druk, niemand kan ons horen. Iedereen slaapt . . . en nog voordat ook maar iemand ontwaakt, zal je jezelf overtreffen, dat weet ik zeker. Je zal de belofte waar maken ook al twijfelt iedereen daar misschien aan, jij zelf niet in het minst, of vergis ik me. Natuurlijk vergis ik me niet, ik ken je beter dan jij jezelf kent. Laat ze maar denken die minkukels. Laat ze zelf maar eens iets doen van enige betekenis. Ik bewonder je met heel mijn wezen, dat weet je toch? Ik zal mijn hele leven in dienst stellen van jou en de verbeelding want jij belichaamt de belofte, jij bent de verbeelding. Ik zou je gedachten kunnen drinken en je goddelijke lichaam verorberen en nog zou ik niet genoeg van je kunnen krijgen. Maar liever nog offer ik mijzelf. Als je honger hebt, eet mijn vlees. Als je dorst hebt drink mijn bloed en ik beloof je, eeuwig zal de verbeelding leven. . .'

Verteller: 'Mag ik de baas even,' fluisterde hij in de, door intensief gebruik gehavende en gebutste, veldtelefoon. Een zacht maar goed hoorbaar 'godverdomme' onderbrak het gesprek al bij aanvang. Een kleine vonkenregen lichtte op toen zijn sigaret tegen het spreekgedeelte van de telefoon botste. Terwijl hij onhandig zijn sigaret naar de andere mondhoek manoeuvreerde, zodat die niet nog eens tegen de telefoon aan kwam, vervolgde hij:

Man I: ' Uh, . . . hallo. . .?'

Man II: ', wat is er. . . heb je iets te melden? Wat gebeurt er. . .?'

Man I: 'Ik weet het niet zeker, maar uh, . . . maar het lijkt een zootje. . . of eigenlijk, uh, is het een puinhoop. Ik kan er geen chocola van maken, als je begrijpt wat ik bedoel.'

Man II: 'Nee, ik begrijp niet wat je bedoelt. Voor de draad ermee. . .!'

Man I: 'Nou, aanvankelijk zat hij een beetje aan tafel en uh. . . wat ik al zei, met een elastiekje te spelen. . . en, uh. . . hoe hij het ook laat vallen, het valt steeds in de vorm van een uh, tja hoe zal ik het zeggen, van een penis met twee ballen. Is dat niet vreemd?'

Man II: 'Dat hoor ik nu al steeds, maar uh. . . kom eens met wat nieuws. Je hebt nu toch wel iets, want anders, het is godverdomme al maandag!'

Man I: 'Ja, dat is het juist. We letten op en noteren alles. . . ik heb kasten vol rapporten, maar nu. . . wat ik zo juist opving. . .'

Man II: 'Het maakt niet uit. Hou je oren gespitst en noteer alles en dan bedoel ik alles, want, uh. . . Sorry, maar ik val je in de rede. Heb je een idee wat hij vanochtend uitspookte, ?'

Man I: 'Maakt niet uit, Ja. . . dat wil zeggen. . . hij zat daar maar. . . en af en toe typte hij iets. . . en dan keek hij weer naar buiten. . . wat ik al verdacht vond. . . en toen ineens. . . uh. . . tsja. . . toen. . .'

Man II: 'Schiet op, ik heb niet de hele dag. . . ik begrijp dat je, uh. . .'

Man I: 'Nee, ja, het zit zo, ineens hoorde ik een vrouwenstem en die stem. . . die kon ik niet thuisbrengen. . . en wat ze zei. . . dat was. . .uh. . . zo. . . Ze klonk, uh. . . hoe zal ik het uitdrukken. . .uh, eigenlijk gevoelloos maar ook sensueel maar tegelijk zakelijk. . . Ze zei dat niemand ze zou kunnen horen, nou je begrijpt, dat ik daar wel even om moest gniffelen. . .verder ving ik iets op over. . .uh. . . verbeelding, schoonheid en, en uh. . . het drinken van bloed. Ja dat vingen we op. Ik heb het gelijk genoteerd. Vooral dat woord 'verbeelding' dat die vrouw bewonderend uitsprak alsof ze het verdomme over de schepping van onze Lieve Heer zelf had, dat klonk uiterst verdacht alhoewel ik het nog niet één, twee, drie kon duiden. . .'

Man II: 'Bespaar me de details maar. . . wat me interesseert is wie zij was. . . en hoe was ze binnengekomen? Herkende je haar dan helemaal niet? Had ze misschien een accent dat je kon thuisbrengen of had je die stem al eerder gehoord? Uit welk land zou ze komen. . . Mmm, verbeelding zei je. . . verdomme, in wat voor klotezooi zijn we terechtgekomen.'

Man I: 'Geen idee, meneer, echt ik heb geen idee. . . ik kan eens uitzoeken of ze. . .'

Man II: 'Had je dat niet uit kunnen zoeken voordat je contact met mij opneemt. . .?'

Man I: 'Eerlijk gezegd hebben we daar nog geen tijd voor gehad. . . maar leest u het rapport morgen maar . . . In ieder geval bleef hij, terwijl ik hoorde hoe ze hem toesprak, voortdurend naar buiten kijken, alsof hij. . .uh. . .'

Man II: 'O.k. , we moesten maar een eind maken aan dat gedoe met die vrouw. . . wat denk jij?'

Man I: 'Een eind aan maken, . . . wat bedoelt u. . .?'

Man II: 'Nou, precies wat ik zeg, niks meer en niks minder. . . ingrijpen! Verbeelding, hoe haalt ie het in zijn hoofd verdomme! Een eind maken aan, waar we het al wel eens over gehad hebben, die. . . die. . . verbeelding van hem. . . nu. . . waarom juist nu. . . We weten nog te weinig. . . '

'Nee, een eind maken aan , ik bedoel, kom op , ik heb mijn verantwoordelijkheden en jij de jouwe. . . zie maar. . .'

Man I: 'U bedoelt toch niet dat ik een eind moet maken aan die en moet ik dat dan vermelden, want als. . .'

Man II: 'Zie maar, , doe maar wat je goed dunkt. . . als je het maar niet in het rapport zet. Ik heb er geen weet van. . . als ze er naar vragen zal ik alles ontkennen. . .'

Man I: 'Maar waarom doen we dit dan, meneer, als. . .'

Man II: 'Niet vragen. . . ik kan je toch niet antwoorden. . . gewoon doen. . . handelen, nooit twifelen. . . anders loopt het nog slecht af. . . en dat is niet wat we willen, toch?'

Zij: 'Mmmm. . . hier laat je je zoon zeggen dat hij een ontembaar verlangen heeft jouw verborgen wereld te leren kennen. Weet hij daar van? Nee natuurlijk, stomme vraag. Waarom vraag je het niet even aan mij? Ik ken je verborgen wereld als geen ander . . . of tenminste? Misschien is er wel een groot geheim of een heel parallel universum waar ik niets vanaf weet. Nou als dat zo is dan stop ik er gelijk mee. En laat die jongen er alsjeblieft buiten zeg, die heeft zijn eigen problemen. Hij hoeft die van jou er niet ook nog eens bij zeg. Gelukkig houdt hij niet van lezen, want als hij dat allemaal zou lezen dan verliest hij ook nog het laatste beetje respect dat hij voor je heeft.'

Hij: 'Je lijkt je moeder wel. Die moest ook altijd waarschuwen dat haar kleinzoon beschermd diende te worden tegen zijn vader. . .'

Zij: 'Je gaat zelf op je moeder lijken. . . kan je mij even de kaas aangeven?'

Zijn zoon die ook een duit in het zakje wilde doen voegde er ad rem aan toe: 'Mamma heeft gelijk. . . des te ouder je wordt, des te meer je op oma gaat lijken en niet alleen geestelijk. . .' Moeder en zoon schaterden het uit.

Zij: 'Ik wou het niet zeggen maar uh . . . heb je zijn tieten wel eens gezien?'

Verteller: Snel sneerde de zoon: 'inderdaad, of wou je beweren dat die kwabben spieren zijn?' Vader liet het over zich heenkomen en deed er het zwijgen toe. Hij was wel wat gewend.

'Dag schat, wat zie je er fantastisch uit. Maak je niet druk, niemand kan ons horen. Iedereen slaapt . . . en nog voordat ook maar iemand ontwaakt, zal je jezelf overtreffen, dat weet ik zeker. Je zal de belofte waar maken ook al twijfelt iedereen daar misschien aan, jij zelf niet in het minst, of vergis ik me. Natuurlijk vergis ik me niet, ik ken je beter dan jij jezelf kent. Laat ze maar denken die minkukels. Laat ze zelf maar eens iets doen van enige betekenis. Ik bewonder je met heel mijn wezen, dat weet je toch? Ik zal mijn hele leven in dienst stellen van jou en de verbeelding want jij belichaamt de belofte, jij bent de verbeelding. Ik zou je gedachten kunnen drinken en je goddelijke lichaam verorberen en nog zou ik niet genoeg van je kunnen krijgen. Maar liever nog offer ik mijzelf. Als je honger hebt, eet mijn vlees. Als je dorst hebt drink mijn bloed en ik beloof je, eeuwig zal de verbeelding leven. . .'

Vader: 'Mensen vragen me al zolang ik me kan herinneren 'en, doe je nog wat?' of 'waar ben je tegenwoordig mee bezig, maak je nog wel eens iets?'. Ik ben nergens mee bezig maar ik werk wel hard, elke dag en zelfs s'nachts. Hou mezelf op de been met het bedenken van onzinnige ideeën. 'Oh, gôh, ja . . .', maar je hoort ze denken; 'Zal wel, egotripper, narcist, artiest.' En dan vragen ze: 'en uh, levert dat nou nog wat op. . .of uh. . .?' terwijl ze het antwoord helemaal niet willen horen want dat is al bekend: 'niet veel nee, niet veel. Ik maak nog steeds geen winst.'

Verteller: 'Weten ze veel, zei hij tegen zichzelf, die mensen zijn onnozel, waarmee hij zijn in veler ogen onzinnige bezigheden tegenover zichzelf legitimeerde. Waar elk ander zou zijn gestopt, gaf hij nog eens extra gas op weg naar de vergetelheid.'

Zij: 'Is dit niet een beetje gezeik over die zinloosheid van je bestaan en de vergetelheid, of ligt het aan mij? 'Hou mezelf op de been,' en ik dan, hoe denk je dat ik mezelf op de been houd? Dat interesseert je waarschijnlijk niet eens meer. Alleen je eigen onzinnige bezigheden tellen nog. We weten toch inmiddels wel dat jouw bestaan zinloos is. Je doet niets anders dan het steeds bewijzen. Moet je daarom maar voortdurend datzelfde ei leggen? Vind je dat nou echt de moeite waard om daar al je energie aan te besteden en je hersenen te pijnigen om er woorden of beelden voor te vinden? Je begrijpt toch wel dat anderen dat, naast hun eigen sores, niet ook nog eens willen zien of horen?'

Hij: He gadver, heb ik dat. . . ik heb een hard ei. Daar krijg ik constipatie van. . . en dan ook nog een verbrande boterham. . . Een beetje aandacht voor de gewone dingen zou al zoveel schelen. Omdat ik die broodrooster heb betaald wil nog niet zeggen dat jij niet hoeft te weten hoe hij werkt. Dan kan ik alles wel zelf doen want ik heb bijna alle apparaten hier in huis betaald. Maar goed om nog even terug te komen op wat je net zei, dat wat jij een ei noemt is de kern waar het allemaal om draait, de essentie, en ja, die is steeds het zelfde, dat is nu eenmaal inherent aan een kern, hè.

Verteller: Terwijl zijn ouders zaten te fitten aan de ontbijttafel dacht de zoon na over hetgeen zijn vader zei. Kern, kern, geen wonder dat het je nooit lukt om de essentie wat er in je omgaat over te brengen, als je dat al zou willen, tenminste, want alles dat je zegt

komt er zo zorgvuldig gecamoufleerd uit, vermomd als een cynische grap of een ironische toespeling, dat zelfs een goed verstaander het verkeerd opvat.

Zij: 'Oh G'd, 'de kern van wat er in hem om gaat'. . . hoor je wat je die jongen laat zeggen: 'de kern van wat er in hem omgaat,' zo wordt het ook nooit wat. . . ik wist niet eens dat er een kern in je zat, daar heb je mij nooit iets van verteld.

Hij: 'Die twintig plus kaas is eigenlijk niet te eten. Het lijkt wel rubber. . . maar ja, je wil nog wat langer blijven bestaan hè . . . dus dan moet het ook niet te lekker zijn natuurlijk, dat lijkt me voor de hand liggen.'

Zij: 'Langer blijven bestaan om je onbelangrijke werk af te ronden of zo? En wat moeten wij er dan mee? Ik had liever gehad dat je tijdens je leven wat zinnigs had gedaan of wat mededeelzamer was geweest. . .'

Hij: 'Was geweest, was geweest? Ik ben er nog hoor, ik ben nog niet dood en begraven. . .'

Zij: 'Nou, eerlijk gezegd zie ik het verschil niet zo. Soms vraag ik me wel eens af of je eigenlijk nog wel leeft. Ik merk er anders niet zo veel van moet ik zeggen. . .'

Hij: 'Kijk wie het zegt. . . alsof jij zo mededeelzaam bent. Jij bent nou ook niet echt degene die voortdurend ontboezemingen rondbazuïnt of geniale ideeën uit het verborgene opdiept.'

Verteller: Wijselijk hielden ze nu alle drie hun mond totdat zijn vrouw de stilte doorbrak en bijna onhoorbaar met verstikte stem fluisterde dat ze hem eigenlijk altijd voor de waarheid had willen behoeden.

Zij: 'Wie ik? Ontboezemingen uit het verborgene opdiepen? Nou ik weet het niet. . . het is dat ik net ontbeten heb maar uh. . . het klinkt niet erg eetlustopwekkend. Ik begrijp dat je het zwaar hebt maar moeten we dat nou allemaal weten? Wil je echt dat Jan en alleman daar kennis van neemt. . . dat je zoon begrijpt hoe je eigenlijk in elkaar steekt? Toevallig ken ik je van haver tot gort en weet ik dat je van jezelf vind dat alles wat je doet van grote betekenis is maar uh. . . je zoon. . .'

Hij: 'Kan je voor mij misschien nog even een boterham in de rooster gooien als je je drukke werkzaamheden even kan onderbreken?

Verteller: 'Bromde hij verongelijkt.'

Zij: 'Ik kijk er anders voor jou naar hoor en voor niemand anders. Ik heb verdomme wel wat anders te doen dan die shit van jou op mijn vrije dag tot mij te nemen.'

'Dag schat, wat zie je er fantastisch uit. Maak je niet druk, niemand kan ons horen. Iedereen slaapt . . . en nog voordat ook maar iemand ontwaakt, zal je jezelf overtreffen, dat weet ik zeker. Je zal de belofte waar maken ook al twijfelt iedereen daar misschien aan, jij zelf niet in het minst, of vergis ik me. Natuurlijk vergis ik me niet, ik ken je beter dan jij jezelf kent. Laat ze maar denken die minkukels. Laat ze zelf maar eens iets doen van enige betekenis. Ik bewonder je met heel mijn wezen, dat weet je toch? Ik zal mijn hele leven in dienst stellen van jou en de verbeelding want jij belichaamt de belofte, jij bent de verbeelding. Ik zou je gedachten kunnen drinken en je goddelijke lichaam verorberen en nog zou ik niet genoeg van je kunnen krijgen. Maar liever nog offer ik mijzelf. Als je honger

hebt, eet mijn vlees. Als je dorst hebt drink mijn bloed en ik beloof je, eeuwig zal de verbeelding leven. . .'

Man I: ', hallo, hier. . . ik uh, ik dacht, hier moet ik toch even melding van. . . uh. . . maken. . .'

Man II: 'Waarvan?. . . Heeft hij zijn huis verlaten, is het huis afgebrand of. . . uh. . . is er iemand op bezoek. . . iemand waarvan we iets moeten weten . . . of uh. . .?'

Man I: 'Nee, uh, nee, dat nou ook weer niet direct, maar uh. . . ik dacht dat u wel zou willen horen dat, uh. . . die stem, ik weet nog niet een, twee, drie wat het te betekenen heeft maar die stem van die vrouw, ik hoorde haar net weer. . . u zou het moeten horen, ik heb het allemaal opgenomen, geregistreerd, elke zucht, die stem die , onweerstaanbaar, betoverend, die. . .'

Man II: 'Rustig , rustig die stem, is dat uh , is dat uh iets dat, uh. . .'

Man I: 'Nou eigenlijk is het niet die stem die . . ., eigenlijk, maar uh wat ze uh. . .'

Man II: 'Wat ze zegt bedoel je, wat ze zegt. Is dat uh. . .?'

Man I: 'Wat ze zegt, ik dacht dat ik het herkende, dat ik het eerder heb gehoord, maar ik weet niet waarvan. Ik denk dat we iets op het spoor zijn. . . Dat durf ik wel te zeggen. . .'

Man II: 'Wat zijn we op het spoor , wat godverdomme vreet die lul uit daar in zijn hol. Ik wil weten wat ie denkt, met wie hij praat, wat hij doet en die zoon van hem. . . of is het zijn vrouw denk je die uh. . .'

Man I: Nee, het is niet de stem van zijn vrouw. . . zeker niet. Bovendien zegt zij nooit dat soort dingen zoals uh, uh. . .'

Man II: 'Heb je haar binnen zien komen of vertrekken of uh. . . was ze eruh. . .al. . . weet je zeker dat het niet zijn eigen vrouw was, want die uh scharrelt ook nog af en toe uh rond uh. . . , hoor je dat?'

Man I: 'Ik weet het eigenlijk niet meneer. . . ik moet toegeven dat ik haar niet echt, uh, heb zien uh. . . Nee, ik heb haar niet zien binnenkomen. . . Ik heb de beelden ook nog eens bekeken maar uh. . . niets, nee niets, niente nada, niets . . .'

Man II: 'Nou , dat is mooi klote, daar zitten we met de gebakken peren. Wat uh, denk jij, uh dat we verdomme dan in het rapport moeten zetten? Een stem, we hebben een stem vastgelegd maar we weten niet van wie. . . Wat denk je dat ze tegen mij gaan zeggen. . . Denk je dat ze dat zullen begrijpen? G.v.d. wat moet ik hiermee, klote is het, . . . Zo heeft het allemaal geen zin, dan werken we voor de kat zijn kut, denk je niet?'

Man I: 'Nou, ik uh. . . weet het zo net nog niet uh. Zo sterk zou ik het niet uit willen drukken, , het is wel uh. . . maar zo ligt het ook weer niet. . . Ik kom er nog wel achter. . . uh'

Man II: 'Maar leg dan op zijn minst vast wat ze heeft gezegd. . . misschien kunnen we daar uit afleiden wat uh, ja wat kunnen we daaruit afleiden, denk je?'

Man I: 'Tsja, uh. . . ze zei, uh. . . iets van , iets met 'eet mijn uh vlees en drink mijn bloed' en uh ik geloof dat ook iets zei van uh dat zijn lichaam een belofte is die ze zou willen verorberen of zo . . . ik bedoel ik kon er niet echt. . . uh. . . geen chocola van maken, moet ik toegeven, bij wijze van spreken ha, ha, ha, maar het klonk wel verdacht of uh op zijn minst uh. . . onsmakelijk. . .'

Man II: 'Wat een ellende. . . in wat voor wereld leven we , in wat voor wereld verdomme. . .'

Verteller: Hij probeerde zijn concentratie op te bouwen door routinematig de radio uit te doen, de computer aan, de gaskraan dicht, de verwarming aan, nog eens koffie in te schenken en alles op zijn bureau recht te zetten. Net een piloot die zich klaarmaakt om op te stijgen ware het niet dat zijn vrouw nog even een laatste goedbedoelde tip gaf:

Zij: 'Hou je het klein, schat?' 'En vooral, . . .blijf zakelijk!'

Verteller: Ze wachtte zijn antwoord dat gewoonlijk uitbleef, niet af en ging op onschuldige toon verder:

Zij: 'Dat wilde ik gewoon even kwijt, meer niet.'

Verteller: 'Er vond een kleine explosie plaats in zijn brein. Als hij telkens gestoord werd bleef het inderdaad héél klein en zakelijk. Danig uit zijn concentratie gebracht door haar afleidingsmanoeuvres ontwikkelden zich in zijn hoofd een hemel vol altocumuluswolken die transformeerde tot een hele menigte die zich voor zijn deur stond te verdringen om hem te verhinderen zijn onbelangrijke werkzaamheden voort te zetten.'

Zij: 'Luister je wel, schat?'

Verteller: 'vroeg zijn vrouw ongelovig.'

Hij: 'Jahaaa, dacht je dat ik dat ik dat niet wist, klein en zakelijk. . . Ik zal het boven de voordeur laten bijtellen.'

Verteller: 'jammerde hij als een ongedurig kind.'

Zij: 'Niet groots en meeslepend maar vooral gewoon . . . en niet al te zwaarmoedig en een beetje pakkend, want je kan soms zo zwaar op de hand zijn,'

Verteller: 'wreef ze wat zout in de nog vochtige wond.'

Hij: 'Ik, zwaarmoedig?'

Verteller: 'vroeg hij schertsend terwijl hij van binnen kookte.'

Hij: 'Ik ben toch helemaal nooit zwartgallig of neerslachtig? Wat is dat, in G'dsnaam, een béétje pakkend? Niet ontroerend of meeslepend, maar een beetje pakkend, verdomme. Je hoeft mij geen raad te geven over mijn (on)belangrijke werk. Ik kom jou toch ook niet

vertellen hoe je moet schilderen en welke kleuren je wel of niet moet gebruiken om een beetje pakkende schilderijen te maken?’

Verteller: ‘Terwijl zijn vrouw zich resoluut omdraaide en zich geluidloos probeerde uit de voeten te maken, fluisterde ze toch nog even snel:’

Zij: ‘En iets met flashbacks en seks en oh ja, er moet iets ergs in zitten. . . iets met oorlog en dood of een scheiding, vind je niet?’

Verteller: ‘Dat zijn onbelangrijke werk altijd over flashbacks en herinneren ging of sterker nog, dat dat juist inherent was aan zijn werk en dat alles dat over het leven ging al vanzelf erg was, hield hij voor de lieve vrede maar voor zich en in plaats van er tegen in te gaan antwoordde hij haar:’

Hij: ‘Het is het beste, geloof ik, als het zich ook nog afspeelt in een parallel universum, of haal ik nu alles door elkaar?’

Verteller: ‘om er gelijk aan toe te voegen, terwijl ze al op de gang was:’

Hij: ‘Laten jullie me nu maar even met rust als dat wil lukken, nu weet ik het wel!’

Verteller: ‘Dat had hij beter kunnen nalaten want nu keerde ze op haar schreden terug.’

Zij: ‘Ok, ok, ik ben al weg, maar je luistert ook nooit echt naar me als ik ook eens iets zeg. Trouwens, het loopt toch op niets uit. Maar ik blijf in je geloven hoor, wat er ook gebeurt!’

Hij: ‘Goh, daar ben ik blij om, zeg,’

Verteller: ‘zei hij, wel beseffend dat ze hem weer had waar ze hem wilde hebben. Hij kon nu niet veel anders meer dan blij geven van zijn verzoeningsgezindheid wilde hij de rest van deze dag nog baas over zijn gedachten blijven en dus was de enige uitweg haar deelgenoot te maken van zijn plannen:’

Hij: ‘Ik probeer mijn vader met onze zoon in contact te brengen met mezelf als verbindend element, dat leek mij een interessant idee, alhoewel dat nooit zal lukken want zijn grootvader is nu eenmaal dood.’

Zij: ‘He jasses, zie je wel dat je altijd bij iets zwartgalligs uitkomt of waar dacht je aan, een tijdmachine of raket die sneller dan het licht gaat? Bespaar je de moeite. Ik kan je nu al voorspellen dat het op niets uitloopt. Maar goed, het houdt je bezig, dat is al heel wat. Dat kan van veel mannen niet gezegd worden met hun infantiele bezigheden en hun jongens speeltjes. Dat is waarom je me altijd nog blijft boeien.

Hij: ‘Nou, dat stelt me toch gerust. Je kan toch niet zeggen dat ik nooit naar je luister. Ik doe niet anders, dacht ik.’

Verteller: ‘antwoordde hij niet geheel waarheidsgetrouw.’

Hij: ‘Bovendien: Jij komt er toch ook nog even in voor, hoor’

Verteller: ‘probeerde hij haar te paaien,’

Hij: 'dan wordt het vanzelf erg en een beetje pakkend, denk je niet?'

Verteller: 'Het werkte, want opnieuw liep ze naar de deur om hem nu echt alleen te laten en om hem wat vertrouwen in te boezemen sprak ze ter geruststelling de woorden die hij volgens haar nu wel kon gebruiken.'

Zij: 'Als jij denkt dat het zo moet, dan komt het goed. Het komt uiteindelijk altijd goed maar fantaseer niet alles bij elkaar en oh ja, vraag voor de zekerheid eerst even hoe je zoon er over denkt voordat je verder gaat.'

Verteller:

Als door een onzichtbare hand voort geduwd door de laatste zwoele storm van de voorbije zomer vervolgde ik mijn weg naar school. Ik was opgewonden want ik zou straks mijn scrafitto-tekening afmaken. Eerst had ik het papier met vetkrijt helemaal bijna lichtgevend groen gemaakt waarna ik het met zwarte Oost-Indische inkt vermengt met groene zeep had afgedekt. Weken had ik in de zwarte laag gekrast waardoor langzaam de contouren van een fantastische voorstelling tevoorschijn kwamen met een imaginaire stad waar bizarre wezens rond dwaalden. De voorstelling was nog lang niet af. De nieuwe werkelijkheid moest nog grotendeels vorm krijgen. Achteraf betwijfel ik of al die gebouwen en wezens er al opstonden en of ik ze er niet naderhand bij gefantaseerd heb.

Op school aangekomen zocht ik tevergeefs in mijn tas naar de koker. Paniek maakte zich van mij meester. Radeloos zocht ik de hele weg van school naar huis naar de tekening. De koker kon toch niet zomaar verdwenen zijn? Ik volgde het hele pad terug door het bos en langs de akkers maar geen spoor. Misschien was hij er tijdens het stalen van mijn fiets uit gevallen maar noch de conciërge, noch de andere leerlingen hadden mijn kartonnen kokertje gezien. Talloze malen heb ik na schooltijd de weg van school naar huis afgelegd om te zoeken. Tevergeefs.

Eigenlijk komen in die verdwenen onvoltooide tekening verbeelding, belofte en onvermogen samen. Een onaf werk als metafoor voor het verlangen om de verbeelding vorm te geven, een door windvlagen zoekgeraakte tekening, wat wil je nog meer. Zelfs het idee dat is vervlogen nog voordat het vorm kon krijgen is minder erg. Ik stel mezelf gerust met de gedachte dat elke ambitie in de kiem onzinnig is en verdoe mijn tijd met het bevredigen van de nooit te verzadigen behoefte aan liefde, aandacht en geborgenheid. Het verlangen en de zinloosheid ervan heeft mij chronisch verlamd.

Zij: 'Je weid toch niet teveel uit hè, schat?' 'Het zal je wel niet boeien maar wat ik ook nog ergens gelezen heb, ik kan het nog even opzoeken, dat je niet denkt dat ik het uit mijn duim zuig is: 'wat snel komt is goed,' of zo iets,' . . . Maar dat wist je natuurlijk al, van dat snel komen. . .'

Hij: 'Nou, daarop ben jij dan zeker de uitzondering,'

Verteller: ' Zei hij gevat. Maar zodra hij het had uitgesproken kreeg hij al spijt.'

Zij: 'Ach, schat, ik wist het wel. Ijdele hoop en loze beloften, dat is in feite waar je van bestaat. Zo, nu het allemaal weer op niks uitgelopen is, kan je mij weer wat aandacht geven, vind je niet. . .?'

Verteller: 'Hij moest toegeven dat hij op deze bijna vervlogen maandag, inmiddels was gekrompen tot zakformaat, en niet in de laatste plaats door eigen toedoen. Hij had in ieder geval, al was het maar voor even, de speld in de hooiberg van hoop en belofte weten aan te raken, die een kentering teweeg zou brengen waarvan hij de impact nog niet kon overzien. Vanuit zijn ruimtecapsule hoorde hij van ver weg een vrouwenstem.'

'Dag schat, wat zie je er fantastisch uit. Maak je niet druk, niemand kan ons horen. Iedereen slaapt . . . en nog voordat ook maar iemand ontwaakt, zal je jezelf overtreffen, dat weet ik zeker. Je zal de belofte waar maken ook al twijfelt iedereen daar misschien aan, jij zelf niet in het minst, of vergis ik me. Natuurlijk vergis ik me niet, ik ken je beter dan jij jezelf kent. Laat ze maar denken die minkukels. Laat ze zelf maar eens iets doen van enige betekenis. Ik bewonder je met heel mijn wezen, dat weet je toch? Ik zal mijn hele leven in dienst stellen van jou en de verbeelding want jij belichaamt de belofte, jij bent de verbeelding. Ik zou je gedachten kunnen drinken en je goddelijke lichaam verorberen en nog zou ik niet genoeg van je kunnen krijgen. Maar liever nog offer ik mijzelf. Als je honger hebt, eet mijn vlees. Als je dorst hebt drink mijn bloed en ik beloof je, eeuwig zal de verbeelding leven. . .'

Verteller: 'Met één hand zijn spullen bij elkaar graaiend zocht de postende man opnieuw contact met zijn chef die met een kort,'

Man II: 'Zeg het maar . . .'

Verteller: 'antwoordde.'

Man I: 'Zijn vrouw zei iets, iets belangrijks zo te zien. . . want hij trok wit weg, maar ik begrijp er niet veel van. . . ik kon het net niet opvangen. Ook schreef hij snel van alles op. Het zou toch niet. . .?'

Man II: 'Laat eens kijken. . . wat hebben we hier. . . uh. . . tsja. . . dat ziet er vreemd genoeg uit om uh. . . , als jullie dat nou eens nader onderzochten want die tekst komt mij verdacht voor. . . ,'

Verteller: 'waarmee hij subtiel te kennen gaf al op de hoogte te zijn van wat zojuist gemeld was.'

Man I: 'Ja dat dacht ik ook uh, als. . . maar wat bedoel u met verdacht, hoezo, heeft u daar bepaalde aanwijzingen voor. . . Hoe kan u er eerder van de hoogte zijn dan. . .?'

Man II: 'Nou . . . dat doet er nu niet toe. . . maar het lijkt verdacht genoeg om hem. . .uh. . .'

Man I: 'Om hem wat, uh. . .wat. . .?'

Man II: 'Je weet wel . . . om hem, en zijn vrouw en ach als je toch tijd hebt om ze allemaal. . .'

Man I: 'Ik begrijp het meneer, om ze allemaal. . . en ook die vrouw. . .? En wat doe ik met hun gedachten meneer, . . . laat ik die maar gewoon. . .uh. . .?'

Man II: 'Nee, nee, , ben je helemaal. . . die gedachten die. . . die verdomde verbeelding van hem, daar draait het nu net om. . . die idiote gedachten zijn

het belangrijkste. . . die walgelijke ideeën. . . En dat heb je niet van mij, hoor je, daar heb ik je niets over opgedragen, als ze er naar vragen. . .'

Man I: 'Dus die uh. . . gedachten moet ik ook. . .uh. . .?'

Man II: 'Ja zeker, juist die moet je uh. . . maar ik wil niks gerapporteerd hebben. . . knoop dat in je oren ,. . . niks, hooguit. . . Of, nou ja, zet eventueel maar iets in een sideletter. . . maar vermeld nooit dat ik die opdracht heb gegeven . . . vergeet dat niet. . . nooit .'

Man I: 'Een sideletter meneer, dat is een . . .uh. . .'

Man II: 'Dat doet er niet toe . . . ga nou maar. . . we zien wel. . . maar maak eerst een eind aan uh. . . nou ja zie verdomme maar. . . het loopt toch allemaal op niks uit, dat voorspel ik je. Die rapporten gaan naar hogerhand, dan komt er een nieuw bewind met nieuwe prioriteiten en dan hoor je er nooit meer iets van. . .'

Man I: 'Denk je . . .? Maar dit is toch een belangrijke missie, uh. . . betekenisvol werk. . . die verbeelding. . . van zo iemand. . . dat is gevaarlijk, ik bedoel dat mag wat kosten om dat uh, te uh, . . . dat verdient zich vanzelf terug, denk u niet?'

Man II: 'Wat je zegt , wat je zegt. . . . betekenisvol werk dat mag wat kosten, dat is het, zo is het en niet anders. . .'

2015 © Robert Klatser